

ШУМАДИНЦА,

Л И С Т Ъ 3 А

КНЪИЖИВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ Н. Ненадовићъ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази Вторникомъ, Четвртомъ и Суботомъ на по табака. Цена му е за 3 мес. 4. за пола год. 8 а за целу год. 16. цр. За огласе плаћа се 3. кр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 кр. ср. за трипутъ.

№ 11.

М а л е п р и ч е.

(Избављѣнъ живота у опасности) Ћорђе Тумбуљ бияше капетанъ едне лађе, која е, као и многе друге, ишла у Гренландию у риболовъ. Кадъ е онъ јошъ думенция био на едной таквой лађи, бияу се морнари исте бавили пуна три месеца у Гренланди, и уловили су већ 12 китова. Надајући се јошъ болѣмъ лову, поину се они са своимъ алатомъ за ватанѣ рибе на едну грдну ледену санту, пливали су съ нѣоме горе и доле, како е вѣтаръ доносио, и ловили су узпутъ сваки ловъ, на кои су наишли.

Едногъ јутра, кадъ су они башъ разпарали и уредили едну грдну рибу, викне намештени стражаръ съ катарке, да една грна поларна (бела) мечка са своимъ штенетомъ, къ санти, на којой су морнари били плива, ерѣ е на окрајку санте, одприлике по милѣ далеко, избацила вода на ледъ едногъ мртвогъ кита. Седамъ морнара съ лађе науме, поћи у ловъ на ту мечку, а и овако су они намислили ловити и тући лисице кои се више стотина скупило око мртвогъ кита.

Найвећа е тишина владала, никаквогъ вѣтра не бияше, и они седамъ морнара, између кои бияше и Ћорђе Тумбуљ, наскоро наиђу на мечку, која е у први ма' почела измицати: но будући да нѣно штене ние могло преко равногъ леда доста брзо за майкомъ трчати; то се и мечка наеданпутъ окрене, и очекивала е неустрашимо ловце. Морнари убию штене, да би и стару мечку лакше уловили и тай планъ испадне имъ добро за рукомъ; ерѣ мечка ние никако хтела помѣрити се са свога мѣста, догодъ сирѣчь своѣ штене не освети, или и сама непогине. Морнари нападну на ню и управе копля своя нѣнимъ прсима; но она бияше тако грдно велика и яка, да е сву седморицу разтерала, одъ кои двојца већ су и посрнули, и да имъ нису они други у помоћ притекли, они би се грозно окончали. Но будући се мечка у той борби на стражнѣ ноге усправила, то морнари уграбе ту прилику, те јој три куршума у прси саспу и тако она падне. Мечка бияше необичне и редке величине, колико найвећи уговни во. Морнари е съ тешкомъ мукомъ сасвимъ дотуку; но докъ су се ови око нѣ бавили, дигне се сѣверни вѣтаръ и почне падати силни снегъ. Мор-

нари хтедоше се одма лађи вратити, Тумбуљ пакъ на-дао се, да ће веявица скоро престати, и ние се могао ни хтео растати одъ тако скупе и лепе коже, коју е науmio одерати; ерѣ да е онъ мечку само неколико сати оставио на леду саму, лисице би е, кое никако нису могли доби до мртвога јошъ единако край леда люляюћегъ се кита, заедно са нѣнимъ штенетомъ, разчупале, и тако скупу нѣну кожу упропастиле.

Остали морнари остану стални при својой намѣри, да се врате на лађу, Тумбуљ пакъ ние никако хтео ићи съ нѣима и остао е на леду. Међутимъ е сѣверни вѣтаръ све силније дувао, снѣгъ е све гушће съ проваљногъ неба падао, и Тумбуљ е живо у той међави скидао кожу съ мечке. Но одъ едне нощи онъ е готовъ, гадъ на еданпутъ осѣти, да га езима савладала, и да се савъ укрутио; На лађу већ се ние више могао вратити; ерѣ одъ силногъ снега, кои е све трагове завеяо, и сву, па и најближу околину очима нѣговимъ отргнуо, ние знао Тумбуљ, коимъ правцемъ да пође; и тако е предвиђао и самъ, да ће се морати бѣдно смрзнути. На еданпутъ пакъ падне му на умъ средство избављѣна. Онъ е већ у пола здерао кожу съ мечке, но јошъ е ние био разпорио. Онъ садъ живо приступипослу, разпори е, извади дробъ, и завуче се савъ у нѣну утробу. Мечка бияше тако исполинске величине, да се онъ савъ у нѣој сместио, онъ дакле склопи опетъ врата, на која е ушао, и нѣму бияше унутра врло топло и угодно; ерѣ животиньска топлота мртве мечке јошъ се ние била разладила.

Тимъ е начиномъ избавио онъ животъ свой одъ смрти, као и многи француски војници при повратку изъ Русие, кои су такође своѣ конѣ убијали, и у нѣнової утроби одъ страовите зиме заклонили се. Но Тумбуљ ние ни по сата лежао у мечки, кадъ наеданпутъ позна онъ по некомъ трзанию и черупанию, да су многе лисице дошле, и почеле разтрзати мртву мечку. Нѣи е морало бити врло много, ерѣ на све стране черупале су и почеле су ждерати, и неке одъ нѣи већ су почеле завлачити оштре своѣ губице у просѣкъ, крозъ кои се онъ у мечку увукао. Тумбуљ бияше у толико срећанъ, што е свой ножъ могао изъ цепа извући, премда е у маломъ простору врло стеснѣнъ био, и кадъ га е една лисица ста-

ла дрпати, онъ јој е ножемъ губицу ранио; да се није о-
вомъ средствѹ досетио, лисице би за кратко време и нѣ-
га повле. Найпосле се пакупи толико лисица, и то тако
гладни, да су већ на све стране прогризле дебелу кожу
мечке, и почеле чупати месо.

Тумбуљ мисляше, да ће онъ лисице заплашити и
разтерати, ако само изскочи напољ, и онъ се яко за-
бринуо, да ће оне повести нѣговъ законъ одъ страовите
поларне зиме, и оставити га тако на леду и веявици, да
се смрзне, а и у овоме положеню био е у опасности, да
ће и нѣга лисице повести.

Тако е провео онъ страовиту и мучителну ноћ;
најпосле продре мало светлости крозъ горню часть тѣла
мртве мечке, и онъ садъ види, да га само јоштъ ребра
пѣна заклањаю, крозъ коя су лисице провлачиле свое
губице и дрпале нѣгове альине. Садъ намисли Тумбуљ,
да јѣ заплаши јасномъ викомъ, но у тай ма пувоше не-
колако пушака. Неке пушке згоде мртву мечку,
но на срећу, Тумбула ни еданъ куршумъ не рани. Онъ
садъ викне, што е игда могао: „Халло, халло!“, и чимъ
људи, чују човечји гласъ, они престану одъ пуцања. Они
су пуцали на лисице, кои е ту стотинама било, еръ да
нѣиовъ думенция — то су сирѣчь били они исти мор-
нари съ лађе — у мртовј мечки лежи, то нису они ни
у сну савјали. — Кадъ су сирѣчь матрози видели, да
Тумбула никако нема, да се лађи врати, закључе они, да
га траже, премда су врло слабу надежду имали, наћи га
јоштъ у животу. Премда е Тумбуљ савъ био испрљанъ
одъ крви мечке, они се ипакъ одъ радости и у усхиће-
ню съ нѣимъ изгрле, и одведу га лађи као у некомъ
триумфу. Овај чудновати догађај произвео е у Енгле-
ској велико узбуђењ и смей, и принео е много томе што е
Тумбуљ постао после капетанъ едне лађе, коя е на сѣ-
веръ у риболовъ ишла.

М и р о њ и и.

Ручакъ. Кадъ човекъ око подне што годъ еде, то
се зове ручакъ. У стария времена кадъ е свашта било
евтино, и кадъ е сваки одъ софре устаіо ситъ, то се
звало обѣдъ. Садъ пакъ, кадъ човекъ неможе ситъ ни
да се наеде а камо-ли да се обѣде, незове се више о-
бѣдъ, него само ручакъ, то естъ, узме нешто изъ руке
те поведе, па доста. Што е годъ светъ изображеніи, и
што е годъ већа скупоћа а мања плата, то се обично
све доцније ручава. Наши стари ручали су кадъ су годъ
били гладни; многи јоштъ памте кадъ се ручало око 10.
сати, пре неколико година свуда се ручало у 12. сати,
сада већ ручава се у еданъ сатъ. После неколико го-
дина ручава ће се у 3. сата, а ако се трговцима трго-
вина, селяцима данакъ, чиновницима плата, неповиси, он-
да ће се и ручати и вечерати у 6. сати. Што се годъ
до садъ далъ напредовало, ручакъ се све далъ измицао,
ако ова соразмѣрност јоштъ дуго остане, онда ће се
ручкови сасвимъ измаћи. У гладној 1847. год. читао
самъ у едномъ мюнхенскомъ листу слѣдуюће: „еданъ ке-
мизеръ у Лондону пронашао е после многогодишнѣгъ
изпитиваня, да се два зрна пасуля могу тако сготовити,
да одъ та два зрна еданъ човекъ може савршено ситъ
бити; ханOVERско правителство на тай гласъ, одма е по-

слало двоицу да то важно изобретение науче, за свое
чиновнике и учитељѣ. У тој гладној години сваки се
истина томе зачудио, али сваки се обрадовао томе из-
обретению. Многи су мислили, кадъ е човекъ кадаръ из-
наћи телеграфъ, онъ е кадаръ пронаћи и то, да се чо-
векъ одъ два зрна пасуля насити. Кадъ ономе кемизеру
што е то огласио, добро плате, да емъ каже ту вѣшти-
ну, онъ имъ одговори: то е цѣла истина, да човекъ съ
два зрна пасуля може ситъ бити, ево вамъ два зрна па-
суля понесите са собомъ, обѣте-ли ви сити бити то я
незнамъ, али я ћу са ово што сте ми дали за та два зрна
бити ситъ неколико дана. Заръ није то вѣштина?“ Дру-
гомъ е опетъ пошто му е овај платио у писму одговорио:
„узмите два зрна пасуля, метите оба два зрна у едну оку
свиньскогъ или говеђегъ меса, па то заедно изпеците
и поедите, па ако небудете сити онда нисте човекъ
него медведъ.“

Н а б и р ц и

Путованъ по алдирскимъ пустарама пѣшице врло е
тежакъ задатакъ за войнике. Пре неке године описа-
вао е еданъ Французъ овакавъ еданъ маршъ изъ Орана
у Мостаганемъ, коѣ износи двадесетъ и петъ сати. Пр-
вога дана хтела е войска прећи шестъ сати места, и у-
чинити конакъ кодъ бунара Гудіела. На целомъ овомъ
простору није било узпутъ ни капи воде, ни дрвета, па
ни чбуна, иза кога би се човекъ могао заклонити одъ
сунчане препеке, коя све живо сажиге, и предѣлъ у вре-
лу усияну пустару претвара. Већ у 9 сати уютру би-
ла е врућина несносна, и износила е 45 степени. Мно-
ге войника ударила е папла, и они падну мртви на уси-
яну земљу: око еданаестъ сати пало е већ преко 200
људи у несвестицу; еданъ одъ нѣи сишао е съ памети, и
коняници морали су узети пешаке на конѣ, да би јѣ са-
мо одвукли да се нескончаю одъ силне жеге пламени-
тогъ сунца. — Па и сами магарци, кои су носили прт-
лягъ офицера, попадали су и поманькали готово сви, а
одъ паса, кои су узъ войску ишли, није дошао ни еданъ
на мѣсто свога опредѣленя.

— У едномъ бою између Черкеза и Руса догодио
се пре неки година слѣдуюћи занимљиви случай. Еданъ
планинацъ (Черкезъ) излети безъ оружја изъ редова свое
браће, улети међу Русе и падне на колена предъ еднимъ
козакомъ, вичући изъ свега грла: „Сасъ, сасъ!“ Кадъ
су га затимъ одвели ђенералу, онъ изяви овомъ съ из-
разомъ највеће туге и очајаня, да су Руси мало пре у
истомъ овомъ бою заробили нѣговогъ брата, да онъ не-
може безъ нѣговогъ брата живити, и молио е са сузама
ђенерала, да му брата или поклони, или да јѣ обиду на
едномъ мѣсту погубити даде. Руски командантъ, тронутъ
као и сви околостобни пламеникомъ братскомъ любави,
вратио е великодушно брата брату, кои се затимъ са
сузама изгрле. Они се затимъ забуну, да веће никадъ
више противъ Русіе воввати, па макаръ јѣ нѣиова бра-
ћа планинци зато и убили. — Наскоро по овомъ дога-
ђаю разпламти на ново бой између Руса и Черкеза, и
кадъ су се узбѣи Черкези итно натрагъ повлачили, на-
иђу Руси при потери на два мртваца, кои су за ноге о-
бещени били. То бияу она споменута браћа, кои су жи-

вотомъ платили свою завѣру, да неће више противъ свои благодѣтеля воевати.

ДОМАШНЕ НОВОСТИ.

В. Београдъ 23. Јануара. По гласу „Србски новина“ изъ више окружни мѣста приспѣла су и приспѣваю честитаня приликомъ рођења Княжевића Ђорђа, која честитаня Нѣгова Свѣтлость примила е са особитимъ благоволенѣмъ.

Београдъ 21. Јануара. Данасъ после подне саставио е г. Вучућъ одборъ изъ 14. лица, кои ће се одборъ старати о скупљаню прилога за споменикъ Карађорђа. Сбогъ тога што е овай листъ одвећъ мали, неможемо стављати обширна извѣстия, међу тимъ свагда ћемо явљати читателѣма колика е сума нарастла и шта се предузимало буде. Позивъ ови дана би ће свуда разпосланъ. Сваки кои уме уважавати и оцѣнити оно шта е блаженопочивши Карађорђе урадио, дочека ће овай позивъ съ онаквимъ одушевлѣнѣмъ, какво е заслужио онај на кога споменикъ сада се приложи купе.

— **Београдъ 22. Јануара.** Има еданъ обичай кодъ насъ, да кумъ кадъ сватови излазе изъ цркве баца крайцаре скупљной предъ црквомъ деци, која непрестано вичу: „изгоре куме кеса.“ Съ овимъ обичаємъ осимъ тога што се деца онде туку ко ће пре угрбити крайцару, и осимъ тога што шегрти одъ свогъ посла, мањи ђаци одъ школе дангубе, уче се томъ приликомъ изъ малена просити и навикну се безобразуку; а такоће врло е ружно видити да се една гомила деце предъ црквомъ по блату грабе и лармајући одъ другога другомъ цепаю, кое се често и у средъ гди-кое цркве догоди, кадъ кумъ у цркви проспе новце. Бадава е деци савѣтовати и говорити, бадава е и казнити ий зато, деца остаю деца, и докле годъ кумови бацаю крайцаре, докле ће деца трчати да купе. Ние-ли болъ место свакогъ савѣтованя малой деци, савѣтовати и завазати маторимъ людма да небацаю нигда крайцаре. Нека годи-ну дана ни еданъ кумъ небаца крайцаре, па после тога обичая неће бити, и неће ни едно дете зебсти и чекати да се туче за крайцару. У свему треба мотрити на воспитанѣ деце. Кад-кадъ мали обичай, мали какавъ догађай даде детету правацъ за читавъ нѣговъ животъ. Дете нетреба нигда учити изъ малена да бадава новце добѣя, одатле после развию се различне страсти у великимъ годинама. Свакъ ће се опоменути на ону причу у старомъ Буквару, гди е Петаръ мали крадецъ био казнићъ што е еданъ ора украо, да неби после и веће ствари крао. Зато кумимо и молимо све кумове да небацаю крайцаре предъ црквомъ, и да неуче свою рођену децу изъ малена просити, еръ кои се изъ малена навикну просити, они кадъ одрасту ако немаю одъ шта живити, отимаю.

М. Београдъ 23. Јануара. По извѣстию изъ Петербурга одъ 7. т. м. преставио се у Петербургу у 86. год. својой обер-камерхеръ, дѣйствителни тайни совѣтникъ графъ Григоріи Александровићъ Строгоновъ. То е овай исти Строгоновъ што е био посланикъ вис. рускогъ двора у Цариграду, кадъ е наше отечество после свое пропасти (1813. год.) почело на ново васкршавати. Бла-

женогъ успомена покойникъ био е велики приятель народа србскогъ. Онъ е сесимъ вештимъ дипломатскимъ преговорима са високомъ портомъ, био еданъ одъ они, кои су полагали темель данашней слободи и правама нашегъ отечества. Совѣтомъ и дѣломъ примао е живо и искрено свако участие у судбини Србиѣ. Има иоштъ живи наши великаша кои памте нѣгове заслуге, будућа исторія србска умеће ий иоштъ болъ оценити, и сваки ће Србинъ име Строгонова съ благодарношћу споминати. Являюћи овай нѣговъ растанацъ са привременимъ животомъ, желимо да му Богъ нѣгове труде на небу благоови и награди, а одъ насъ буди му вѣчна память, то е онъ заслужио да му сваки Србинъ рекне.

† **Чачакъ 14. Јануара.** Пре неколико дана донесе намъ Шумадинка радостну вѣсть, о знаменитимъ прилозима на подизанъ давниозапущеногъ М. Жиче, сакупљанѣмъ. — А данасъ у саборной цркви нашој на свршетку свечаногъ Богослужения, кое е у присуствію многобройногъ народа, протоерей овдашњи г. Радованъ Поповићъ одслужило; чусмо изъ нѣгове пастирске бесѣде, у којој намъ е представио разлику између божие и людске просвѣте, и то да се духомъ св. Савне одушевлѣни ревнителя, — Жича већъ прилжно понавля. — И да се Жичи усрдни приложи св. утвари, као путира, дискоса, звѣздица, и златни крестова, са найвећомъ побожношћу на даръ приносе. Ми се овомъ богоугодномъ предузећу радуемо и надамо се, да ће оно свакогъ Србина, сматраюћегъ ове св. прадедова наши задужбине, съ оне стране, съ кое нѣи сматрати треба, яко обрадовати, и побудити. — (Имена приложенихъ би ће свѣдѣти о себѣ.)

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Ферукъ-ванъ у месецу Фебруарию ийи ће у Лондонъ.

— Енглеске новине потврђую да е енглеске правителство добило извѣстие да е Перзія предложена енглеска примила; и по томе сада неће рата съ Персиомъ бити.

— Помилованъ полѣтички преступника у Ломбардіи, у Енглеской съ радостћу су чули и о Аустрии са усхићенѣмъ говоре и пишу новине.

— По извѣстияма новинарскимъ руске власти 20. ов. м. оставиле су Болградъ и сасвимъ изъ нѣга изселиле се.

— У Паризу говори се да се Француска са Прайскомъ већъ споразумѣла о условіяма која ће о наенбургскомъ питаню за стална поставити.

— Войске западни сила за кратко време изаћи ће изъ Грчке.

— Швайцерска разлустила е свою войску. Генералъ Диѳуръ разлустави войску казао имъ е измеђъ осталогъ: „Неразставляйте се одъ оружя. Будите свагда готови, опетъ съ оружѣмъ на границу потрчати, ако би намъ се какавъ неприятель приближио.“

— Изъ Петербурга являю: да е Русія заключила трговачки уговоръ са Сициломъ, по коме е трговини много што се тиче ђумрука и морепловства

олакшано. Руске новине вичу на Еглеску због њни ратни поступака са Киномъ.

— Последњи рокъ за излазакъ аустриске войске изъ Влашке остављенъ е до 30. Марта. Целогъ тога месеца спремаће се и излазити войска.

— Персиски посланикъ предао е цару Наполеону дарове: Персиски орденъ лафа и сунца у бриљантима; еданъ низъ бисера; едну богато украшену саблю за царскогъ принца, и 4 коња кои се одликую својомъ лепотомъ.

— По едномъ најновијемъ званичномъ попису има у Француской 14.258 Доктора, 6765 лѣкара нижегъ реда; 5540 аптека кое су на 7662 общине подѣлене.

— Нови Архиепископъ париски њи ће у Римъ збогъ крунисана цара Наполеона. Говори се да ће велики князь Константинъ угодити свое путовањ тако, како ће на крунисанъ у Паризъ стићи.

— На гвозденомъ путу у Лиону бјаше ови дана скупљено много света, да виде едну стару, рамњивоу камилу, покривену скупоценимъ источнимъ ћилимомъ. Ту стару камилу водили су два млада Арапина. Та камила рођена е у еданъ данъ са Абдел-кадеромъ; она е съ њнимъ целу судбину његовогъ живота делила, она га е носила по бреговима кадъ е јошть дете био. У едной битки съ Французима, избавила е та камила животъ А-

бдел-кадеру и двома њговимъ најмилијимъ женама. Съ тога Адел-кадеръ није никако остављао то вѣрно животно, него е свуда са собомъ водио. Али сада поредъ све неге та камила ослабила е, и све се већма смрти клони, зато Абдел-кадеръ послао е ту камилу съ пратњомъ изъ Брусе чакъ у Паризъ, да е тамо најболѣ марвени лѣкари негују.

— Енглези оставили су Буширѣ да се на Караку утврде, Француске новине примѣчаваю да е Персија 1768. год. Караку Француской уступила.

— Гвоздени путъ отворенъ е између Чивита-Векие и Рима, и врло много има превоза.

— Кардиналъ Виале Прела посланъ е изъ Рима да цара аустрискогъ и царицу поздрави.

— Изъ Баден-бадена одъ 11. тек. м. явљаю да се еднo важно лице уватило кое е помоћу фотографичке вештине банке правило.

— Изъ Цариграда одъ 9. тек. м. явљаю: Правителство е дозволило Лионелу Џисборну да направи телеграфъ одъ Дарданела чакъ у Индию крозъ црвено море. Та привилегија гласи на 99 година.

— Убилацъ Верже погубљенъ е 18. тек. м. у 8 сати пре подне. Страота много света присутствовало е томъ погубленю. Верже врло се плашљиво показао. Онъ е пао у несвестъ и морали су га носити на шафотъ.

О Г Л А С И.

(3—3) За измиренје кредитора, Ђуре Николића изъ Шабца има се покрај продатогъ осталогъ покретногъ имани еданъ дућанъ на великой ћуприн овди постоећи лицитацијалнимъ путемъ продати. Дућанъ овай постои у чаршији истина одъ слабогъ материјала али доста на важномъ месту, и оцѣњенъ е у 150: ₰ цес. дане за продаю урочиствогъ дућана одредило е Началн. Окр. Шабачк. 10. 11. и 12. идућегъ мес. Фебр. о. г. и оно ме ће исти дућанъ трећегъ дана лицитације после подне у 4. сата уступити кои највише на лицитацији обећао и готовимъ новцемъ платио буде. № 8452. 9. Јанура 1857. у Шабцу

(3—3) Долеподписана препоручуемъ мою помодарску трговину за господое и господу, коя се трговина налази у кући г Магде Кара-Јанкове преко пута одъ Толчинскогъ на Варошканин. У истой се може добити свакојке сорте и видова балски коафира, вѣрнаца и напрсни мидера; исто тако препоручуемъ се долеподписана, да могу фризирати косу за балъ, и то

у моме квартиру за 1. фор. ср., а изванъ куће за 1. фор. и 40. вр. сребра.

Тереза Штолцъ

(1—3) Подписани дае свою кућу кадъ „два бела голуба“ постоећу, коя има две собе сарачану подрумъ и врло лепу башту одъ 1 Марта о. г. подъ кирию и то за годину дана. Ко жели узети, нека изволи погодбе ради пријавити се.

У Београду 22. Јануара 1857. год.

Јованъ Кујунџићъ
терзиј.

(1—3) Дрва мишлинъ и колубарска има кодъ подписани съ врло угодномъ ценомъ на продаю.

Димитрије Пилављвићъ
и Илија Бошићъ.

У кући почившегъ Алексе Маринковића на Сави има на продаю старе добре шливовице како на много тако и на еданъ аковъ, коме би потребно било нека се погодбе ради прејави кодъ Димитрија Данића на Сави (1—3)

(2—3) Кодъ подписаногъ има на продаю веће количество суво самлевеногъ и на њговој машини за просеянъ фино просеяногъ брашна одъ

ражи најболѣ сорте; — исто тако и врло лепогъ семена одъ детелине, кое е на собственој њговој њиви произведено, и зато за овдациню земљу особито сходно, а прво до садъ у нашемъ отечеству подигнуто; ко би дакле одъ тогъ ражногъ брашна или детелиновогъ семена више или мањ количине купити желио нека се обрати на подписаногъ.

У Београду 18. Јануара 1857. год.

Антоније Немецъ притяжатель воденице на мокромъ лугу кодъ Београда.

Продаваће се:

Управителство вар. Београда продава ће непокретна добра Јозефа Линднера овд. и њгове жене Алойзе за рачунъ повѣрителя и то: 14. 15. и 16. Фебруара.

Управителство вароши Београда дава ће 26. 27. и 28. Фебруара касарнице оварошке лицитарно подъ аренду.

Началничество Окр. Рудничкогъ држа ће лицитацию 1. 2. и 3. Марта поради зиданя цркве Калѣвачке.